

Στις διακοπές των Χριστουγέννων, μας ανατέθηκε να διαβάσουμε ένα βιβλίο με τίτλο «Με τα μάτια του άλλου». Το βιβλίο αναφέρθηκε κυρίως στην ανάγκη των αλλοδαπών για φαγητό και στέγη, αλλά ακόμη περισσότερο η συγγραφέας μάς βύθισε στις σκέψεις ενός αγοριού, το οποίο αν και ανήλικο, προθυμοποιήθηκε να ζήσει για κάποιες μέρες πουλώντας τριαντάφυλλα, για κάποιον άλλον.

Χρειάζεται θάρρος κανείς για να κάνει μια τέτοια πράξη, κι όμως η συγγραφέας βάζοντας το παιδί σε αυτή τη θέση κατάφερε να μας περάσει μηνύματα για τη ζωή των άστεγων, των αλλοδαπών, αυτών των «παράξενων» στα φανάρια που μέρα νύχτα προσπαθούν με ελάχιστη επιτυχία να βγάλουν ένα χρηματικό ποσό, για να το στείλουν στις οικογένειές τους... Αυτοί οι άνθρωποι θα έπρεπε να λέγονται ήρωες, μαχητές, γιατί όσες φορές κι αν πέσουν κάτω, θα βάλουν τα δυνατά τους να σηκωθούν, αλλά όχι για εκείνους, όχι για τη ντροπή που νιώθουν, αντίθετα, για την περηφάνια που νιώθουν για τις οικογένειές τους. Αυτοί οι άνθρωποι πρέπει να γίνονται παράδειγμα προς μίμηση, κι όχι εκείνοι που έχουν λεφτά και τα μοιράζουν από εδώ κι από κεί...

Το βιβλίο μάς παρουσίασε τον ρατσισμό με τον χειρότερο τρόπο που μπορούσαμε να τον γνωρίσουμε. Μας έδειξε τις δύο όψεις ενός νομίσματος, την «φυσιολογική», τον Λούκα σαν ένα απλό παιδί με τα εφηβικά του προβλήματα, και την «φτωχή» πλευρά, τον Λούκα να μεταμφιέζεται σε έναν άστεγο που δεν έχει λεφτά και προσπαθεί να τα κερδίσει πουλώντας τριαντάφυλλα. Επίσης, η συγγραφέας προσέγγισε το θέμα της φιλίας μεταξύ ενός αλλοδαπού και ενός παιδιού, παρουσιάζοντας πως κι εκείνοι δεν έχουν τίποτα διαφορετικό από εμάς ως άνθρωποι. Ίσα-ίσα, είναι πιο έξυπνοι και έχουν παλέψει με τέτοιο τρόπο για τη ζωή, που τους δίνει το πλεονέκτημα να γνωρίζουν περισσότερα κι από ανθρώπους που δεν έχουν ανάγκη να παλέψουν καθημερινά για την επιβίωσή τους. Κι όμως εκείνοι δεν είναι διαφορετικοί, είτε άσπροι, είτε μαύροι, είτε κίτρινοι, είτε με σχιστά μάτια, είτε με αμυγδαλωτά, είτε χριστιανοί είτε μουσουλμάνοι, όλοι είναι άνθρωποι. Κι όπως είπε και ο Λούκα, *«Εσύ είσαι αυτός, κατάλαβες, παλιοκότα; Εσύ είσαι αυτός! Εσύ είσαι αυτός ο φουκαράς που ψοφάει στο κρύο πάνω στο πεζοδρόμιο για να πουλήσει λουλούδια!»*

Η συγγραφέας κατάφερε να μας μεταφέρει τα συναισθήματα αυτών των ανθρώπων επιτυχημένα. Βάζοντας ένα παιδί της ηλικίας μας να πουλήσει τριαντάφυλλα στους δρόμους, όχι μόνο μάς έδειξε πόσο θάρρος χρειάζεται μια τέτοια πράξη, αλλά και πως στα δυσκολότερα μαθήματα της ζωής χρειάζεται η ψυχική και όχι η σωματική δύναμη. Πρέπει να είσαι ικανός να νοιάζεσαι περισσότερο για εκείνους που το χρειάζονται και όχι για τον εαυτό σου. Πρέπει να βοηθάς εκείνον που το έχει ανάγκη και όχι εκείνον που στο ζητάει. Νιώθεις αδύναμος βλέποντας αυτό το παιδί να ρισκάρει τη ζωή του και να βάζει σε κίνδυνο τον ίδιο του τον εαυτό απλά και μόνο επειδή έτυχε να είναι παρόν το βράδυ που κάποιοι έφηβοι αλαζόνες έβαλαν φωτιά στο σώμα του Ράτζιβα, που το μόνο διαφορετικό που είχε ήταν το χρώμα του.

Η αλήθεια είναι πως εγώ δεν θα είχα το θάρρος να το κάνω. Όχι, επειδή είμαι ρατσίστρια ή επειδή δεν έχω την καλή θέληση, αλλά μόνο και μόνο διότι η ψυχική μου δύναμη δεν είναι αρκετή σαν του Λούκα, είναι αδύναμη και δεν μπορεί να «σηκώσει ένα τέτοιο βάρος». Μα εκείνο που πέτυχε καλύτερα η συγγραφέας ήταν να με κάνει να εκτιμήσω αυτά που έχω και να μην θέλω παραπάνω. Μου έδειξε πως όσα έχουμε ανάγκη, τα διαθέτουμε και με το παραπάνω και πως το καινούριο, εξελιγμένο κινητό ή ο σύγχρονος υπολογιστής, είτε η καινούρια μπλούζα που βγήκε στη μόδα θεωρούνται υπερβολές.

Σοφία Σπανού, Β1 Γυμνασίου